

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

BABA, BENİ DUYUYOR MUSUN?

Üç Bıçak, Tek Bir Gillette

The Art of Attraction · 05

Son beş yıl cehennemdi ama bunu hiç anlamadım; kendi içimde dolaşıp durdum, bana öğrettiğin gibi güçlü ve yenilmez olduğuma inanarak.

Hiçbir şey fark etmedim, ama o 27 Şubat 2025'te içimde bir şey oldu. Evden kaçtım, eşyalarımı bir kaçak gibi geride bırakarak, hiçbir kaynağım ve gidecek bir yerim olmadan.

Neredeyse kanunun aradığı bir adam gibi. Ama insan adaletine hiçbir borcum yoktu. Belki seninle kapatılacak bir borcum vardı; annem öyle istediği için açık kalmış, üzerinde 30 Haziran 1996 tarihi yazan bir hesap: Gillette Italia'dan ayrıldığıın gün.

O seni, İtalyan yönetimini seni göndermeye ikna edenin ben olduğuma inandırdı; ama bunu asla yapmazdım. Hiçbir sebeple. Dünyada hiçbir şey için. Bunu asla yapamazdım ve aklımdan geçirmiş olsaydım bile çocuklarımin yüzüne asla bakamazdım.

Olayların akışıydı bu; kendimi iş için ve şirketin çıkarları için mantıklı çözüm olarak buldum.

Keşke bize fırsat verilseydi; seni hep yanımda çalıştıırırdım. Seni işin içinde, ofiste ya da sahada satış temsilcilerimle tutardım, ama seni asla yüzüstü bırakmazdım.

Ne yazık ki farklı masalarda poker oynuyorduk. Desteler farklıydı ve bahisler yıllarla ölçülüydü — bizim yıllarımız da aynı değildi. Kararları kim veriyorsa, geleceğin planını o taşıyordu.

Sonra, 14 Nisan 2025'te, bizi bıraktın. Annem öldükten sadece yirmi gün sonra, sanki onu yalnız bırakmak istemezmişsin gibi. Ben uzaktaydım, 1.500 kilometre uzakta, kaderime terk edilmiş ve yalnız, ama düşüncelerinde olduğumu biliyordum.

Hayatımın en zor anıydı ve çocuklarım canıma kıyacağımı sandılar. Ama beni hiçbir zaman gerçekten tanımadılar; oyun alanını asla terk etmediğimi, ölü olsam bile, bilecek kadar iyi tanımadılar.

Ağladım ama acı çekmedim. Onun için zaman var. Her gün birkaç dakika, burada yanımda olmadığını bilerek.

Sonra geri dönmeye karar verdin, 14 Nisan 2026'da, gidişinden tam bir yıl sonra.

Ve başka nereye olacaktı ki, yazdıklarımın içinden başka.

“Üç bıçak, tek bir Gillette. Ve birden yeniden birlikteydik: Büyükbaba Camp, sen ve ben.”

Yeniden birlikte, kimsenin yaratmayı hayal bile etmediği bir şey üzerinde çalışıyorduk: Gillette anlatısı.

Her gün senden söz eden hikâyeleri okuyorum ve beni duygulandırıyorlar. Burada, yanımda olduğunu hissediyorum. Sabırlı olmam gerektiğini. Frega diye anılmanın gururunu

korumam gerektiğini; bundan hiç vazgeçmedim ve çocuklarıma da aktarmaya çalıştım.

Ama onlar annelerinin çocukları.

Başka bir kadının.

Benim değil.

Çemberin kapandığını görmek ve son kilometre için yola çıkmak için Mayıs 2027'ye kadar zaman gerekeceğini biliyorum. Ama bu sefer kuşaktan kuşağa geçecek.

Son yıllarda tek düşündüğüm buydu: benden sonra gelenlere bir tür güvence vermek; bir soyadının, bir onur kodunu, bir ahlak kodunu ve bir hukuk kodunu taşıdığında sağladığı türden bir güvence.

Birçoklarının sahtekâr dediği, ama bizim için her zaman rehberimiz olmuş o üç canavar.

Bana zarar vermeye çalışanları senin usulünce affettim.

Ama geride bir ders bırakma görevi her zaman bana öğrettiklerinin bir parçası oldu.

Bugün 61 yaşımdayım.

Yarın bir gün daha olacak.

Sonra bir başkası.

Ve bir başkası daha.

Ta ki senin gibi olana dek.

Başından beri olması gerektiği gibi.

Bunu okuyan tek bir şey düşünecek:

“Bir oğul, babasına ona asla ihanet etmediğini anlatmak için yazıyor ve bunu kanıtlamanın yolunun, kendi yazdıklarının içinde onunla çalışmaya devam etmek olduğunu keşfediyor.”

Bu pekâlâ doğru olabilir, ama sen her zaman benim babam olacaksın.

Ferdinando